

- 1992 -

KRAJSKÝ SÚD V BRATISLAVE 4 To 36/2004

Dodiac: - 7 - 06 - 2007

o 10⁰⁰ hod. min. 14 v krát

o Spri príloh rubrika

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Štefana Michálika a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Juraja Klimenta na verejnom zasadnutí konanom 29. novembra – 4. decembra 2006 v trestnej veci obžalovaného **Ing. Miloša Kocúra a spol.** pre spolupáchateľstvo trestného činu vraždy podľa § 9 ods. 2 k § 219 Tr. zák. a iné, prerokoval odvolania krajského prokurátora v Bratislave a obžalovaných Ing. Miloša Kocúra, Ing. Milana Andrášika, Ing. Pavla Bedača, Ing. Františka Čermana, Stanislava Dubravického a Juraja Lachmanna proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 20. januára 2004, sp. zn. Z-2 1 T 36/90, rozhodol:

takto:

I. Podľa § 258 ods. 1 písm. e/, ods. 2 Tr. por. (zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov) napadnutý rozsudok **sa zrušuje** vo výroku o trestoch u obžalovaných Ing. Miloša Kocúra, Ing. Milana Andrášika a Stanislava Dubravického.

Na podklade § 259 ods. 3 Trestného poriadku **sa odsudzujú:**

obžalovaný **Ing. Miloš Kocúr** podľa § 219 a § 35 ods. 1 Trestného zákona v znení zákona platného v roku 1976 na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere **15 (pätnásť) rokov,**

Krajský súd v Bratislave

obžalovaný **Ing. Milan Andrášik** podľa § 219 a § 35 ods. 1 Trestného zákona v znení zákona platného v roku 1976 na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere **15 (pätnásť) rokov**,

obžalovaný **Stanislav Dubravický** podľa § 219 a § 35 ods. 2 Trestného zákona v znení zákona platného v roku 1976 na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere **12 (dvanásť) rokov**, zároveň sa u tohto obžalovaného **z r u š u j e** výrok o treste v rozsudku Okresného súdu v Nitre z 30. septembra 1979, sp. zn. 5 T 146/79, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave z 12. decembra 1979, sp. zn. 2 To 744/79, ako aj nadväzujúce rozhodnutia.

Podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. na výkon uložených trestov odňatia slobody sa všetci traja obžalovaní **z a r a d' u j ú do tretej nápravnovýchovnej skupiny**.

II. Podľa § 256 Tr. por. odvolania obžalovaných **Ing. Milana Andrášika**, **Ing. Miloša Kocúra**, **Ing. Pavla Beďača**, **Stanislava Dubravického**, **Ing. Františka Čermana**, **Juraja Lachmanna sa zamietajú**.

Odôvodnenie:

Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 20. januára 2004, sp. zn. Z - 2 1T 36/90, boli obžalovaní **Ing. Miloš Kocúr**, **Ing. Milan Andrášik**, **Ing. Pavol Beďač**, **Ing. František Čerman**, **Stanislav Dubravický** a **Juraj Lachmann** uznaní za vinných, že

1/ obžalovaní **Ing. Miloš Kocúr** a **Ing. Milan Andrášik** 9. júla 1976 asi o 22.30 hod. v Bratislave v blízkosti študentského domova L. Štúra v Mlynskej doline, do osobného motorového vozidla zn. Fiat P ŠPZ NRA 15-76, ktoré riadil R. B., ktorého trestná vec bola vylúčená na samostatné konanie, násilne vťahli študentku Lekárskej fakulty Univerzity Komenského **Ludmilu Cervanovú** a spoločne s **Ing. Františkom Čermanom** napriek jej odporu ju odviezli do bytu v rodinnom dome na Varínskej ul. č. 16 v Bratislave,

Ing. Miloš Kocúr, Ing. Milan Andrášik, R.B., ktorého trestná vec bola vylúčená na samostatné konanie, Ing. František Čerman spolu s Ing. Pavlom Beďačom a Stanislavom Dubravickým Ľudmilu Cervanovú proti jej vôli násilím držali v byte na Varínskej ul. č. 16 v Bratislave, nútili ju piť alkohol a vyzliekli ju so zámerom ju znásilniť.

2/ Ing. Milan Andrášik a Ing. František Čerman 9. júla 1976 v nočných hodinách bez súhlasu a vedomia Anny Turčanovej vnikli do jej rodinného domu v Bratislave na Varínskej č. 16, so zámerom násilím tam udržať Ľudmilu Cervanovú, pričom do domu vnikli v spoločnosti Ing. Miloša Kocúra a ďalších osôb.

3/ Juraj Lachmann v nočných hodinách 9. júla 1976 v Bratislave, v byte na Varínskej č. 16, priniesol z kúpeľne šnúru na prádlo, ktorou R.B., ktorého trestná vec bola vylúčená na samostatné konanie, Ing. Miloš Kocúr, Ing. Milan Andrášik, Ing. Pavol Beďač, Ing. František Čerman a Stanislav Dubravický Ľudmile Cervanovej zviazali ruky a potom postupne vykonali proti jej vôli a napriek jej odporu s ňou pohlavný styk, pričom si pomáhali tak, že Ľudmilu Cervanovú si vzájomne pridržiavali.

4./ R.B. (ktorého trestná vec bola vylúčená na samostatné konanie), Ing. Miloš Kocúr, Ing. Milan Andrášik, Ing. Pavol Beďač, Ing. František Čerman, Stanislav Dubravický v noci z 9. na 10. júla 1976 na podnet Ing. Františka Čermana a Stanislava Dubravického rozhodli sa Ľudmilu Cervanovú usmrtiť preto, lebo im hrozila, že ich oznámi. Keď losovaním určili, kto z nich Ľudmilu Cervanovú usmrtí, previazali jej ústa šatkou a s rukami zviazanými za chrbtom ju naložili do vozidla R. B., ktorého trestná vec je vylúčená na samostatné konanie, a odviezli ju z Bratislavy do Kráfovej pri Senci, okr. Galanta k termálnemu jazierku. Po vyložení z vozidla Ing. Miloš Kocúr, R. B., ktorého trestná vec je vylúčená na samostatné konanie a Ing. Milan Andrášik ju hodili do jazierka, v ktorom ju pod kontrolou ostatných obžalovaných utopili. R. B., ktorého trestná vec je vylúčená na samostatné konanie, Ing. Miloš Kocúr a Ing. Milan Andrášik na upozornenie Ing. Františka Čermana mŕtvolu Ľudmily Cervanovej z jazierka vytiahli a preniesli ju k neďalekej riečke Čierna Voda, do ktorej ju hodili. Tam bola dňa 14. júla 1976 jej mŕtvola nájdená.

Zistené konanie obžalovaných krajský súd právne kvalifikoval u obžalovaných Ing. Miloša Kocúra, Ing. Milana Andrášika, Ing. Pavla Beďača, Ing. Františka Čermana a Stanislava Dubravického ako spolupáchateľstvo trestného činu obmedzovanie osobnej slobody podľa § 9 ods. 2 k § 231 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku (bod 1/ napadnutého rozsudku); u obžalovaných Ing. Milana Andrášika a Ing. Františka Čermana ako spolupáchateľstva trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 98 ods. 2 k § 238 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku (bod 2/ napadnutého rozsudku); u obžalovaných Ing. Miloša Kocúra, Ing. Milana Andrášika, Ing. Pavla Beďača, Ing. Františka Čermana a Stanislava Dubravického ako spolupáchateľstvo trestného činu znásilnenia podľa § 9 ods. 2 k § 241 ods. 1 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku a u obžalovaného Juraja Lachmanna ako pomoc k trestnému činu znásilnenia podľa § 10 ods. 1 písm. c) k § 241 ods. 1 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku (bod 3/ napadnutého rozsudku); u obžalovaných Ing. Miloša Kocúra, Ing. Milana Andrášika, Ing. Pavla Beďača, Ing. Františka Čermana a Stanislava Dubravického ako trestný čin vraždy páchaný formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 219 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku (bod 4/ napadnutého rozsudku).

Za to im krajský súd uložil nasledujúce tresty :

obžalovanému **Ing. Milošovi Kocúrovi,**

podľa § 219 a § 35 ods. 1 Tr. zák. v znení zákona platného v roku 1976 na nepodmienečný úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 13 (trinásť) rokov.

Podľa § 39a ods. 2 písm. c) Tr. zák. bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do III. (tretej) nápravno-výchovnej skupiny.

Obžalovanému **Ing. Milanovi Andrášikovi,**

Podľa § 219 a § 35 ods. 1 Tr. zák. v znení zákona platného v roku 1976 na nepodmienečný úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 13 (trinásť) rokov.

Obžalovanému **Stanislavovi Dubravickému,**

Podľa § 219 a § 35 ods. 2 Tr. zák. v znení zákona platného v roku 1976 na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 10 (desať) rokov.

Zároveň bol zrušený výrok o treste rozsudku Okresného súdu v Nitre zo dňa 30. septembra 1979, sp. zn. 5T 146/79, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. decembra 1979, sp. zn. 2To 744/79, ako aj nadväzujúce rozhodnutia.

Podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do III. (tretej) nápravno-výchovnej skupiny.

Obžalovaný **Ing. František Čerman,**

podľa § 219 a § 35 ods. 1 Tr. zák. v znení zákona platného v roku 1976 na nepodmienečný úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 11 (jedenásť) rokov.

Podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do III. (tretej) nápravno-výchovnej skupiny.

Obžalovaný **Ing. Pavol Beďač,**

podľa § 219, § 35 ods. 1 a § 40 ods. 1 Tr. zák. v znení zákona platného v roku 1976 na nepodmienečný úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. sa na výkon trestu zaraďuje do II. (druhej) nápravno-výchovnej skupiny.

Obžalovaný **Juraj Lachmann,**

podľa § 241 ods. 1 Tr. zák. v znení zákona platného v roku 1976 k trestu odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky.

Podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. por. sa na výkon trestu zaraďuje do I. (prvej) nápravno výchovnej skupiny.

Podľa § 229 ods. 1 Tr. por. bola poškodená **Margaréta Cervanová** s nárokom na náhradu škody odkázaná na konanie o veciach občianskoprávných.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolania krajský prokurátor v Bratislave ako aj všetci obžalovaní.

Odvolanie krajského prokurátora smerovalo proti výroku o trestoch u obžalovaných, ktoré podľa jeho názoru sú mierne, a preto navrhol, aby odvolací súd po zrušení výroku o trestoch uložil obžalovaným tresty odňatia slobody vo výške pôvodne uložených trestov.

Odvolania všetkých obžalovaných, ktoré spolu s prílohami predstavovali viac ako 1 000 strán, smerovali proti výroku o vine.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, na podklade podaných odvolaní preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolania obžalovaných sú nedôvodné a odvolanie krajského prokurátora je dôvodné len čiastočne.

Po preskúmaní rozsiahlych odvolaní obžalovaných a ich príloh, ako i vypočúaní konečných návrhov, ktoré zo strany obhajcov obžalovaných trvali niekoľko hodín a odvolania prokurátora, senát odvolacieho súdu dospel k záveru, že základným sporom týchto strán trestného konania, t.j. obhajoby a prokurátora, ktorý ako zástupca štátu podal obžalobu, je otázka zákonnosti výpovedí tých obžalovaných, ktorí sa v prípravnom konaní priznali k spáchaniu žalovaných činov ako aj hodnovernosti svedkov, ktorých priamo či nepriamo obžalovaných usvedčovali a z toho vyplývajúca potreba vykonať ďalšie dôkazy, najmä tie, ktoré sa nachádzajú v archíve v Levoči.

Odvolací súd po záverečnom súhrnnom vyhodnotení vykonaných dôkazov ako aj podaných odvolaní a obsahu k nim pripojených listín dospel k záveru.

7

že priznania obžalovaných Ing. Miloša Kocúra, Ing. Milana Andrášika, Ing. Františka Čermana a Juraja Lachmanna v prípravnom konaní neboli získané nezákonným spôsobom – pod nátlakom zo strany vyšetrovateľov. Pokiaľ obhajoba a obžalovaní tvrdili, že vyšetrovatelia pred výsluchom sa im vyhrožovali trestom smrti, ak sa nepriznajú, tieto tvrdenia nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Zo záznamov o výpovediach obžalovaných, a to aj tých, v ktorých sa priznali, ako aj v tých, kde svoje konanie, v ktorých bolo kladené za vinu pri vznesení obvinenia a neskôr i obžalobou popreli, ako aj z výpovedí vyšetrovateľov na hlavnom pojednávaní pred senátom na hlavnom pojednávaní, je zrejmé, že obžalovaní boli pred každým výsluchom poučení o tom, pre aký trestný čin sú stíhaní a za ktorý im hrozí trest smrti, prípadne iný prísny trest, a že priznanie sa a spolupráca s orgánmi činnými v trestnom konaní pri objasňovaní tohto trestného činu je poľahčujúca okolnosť, na ktorú súd prihliadne pri ukladaní trestu. Takéto poučenie podané v zmysle platného zákona nie je možné hodnotiť ako psychický nátlak zo strany vyšetrovateľa, ako to tvrdí obhajoba. Spolupráca a dohoda obžalovaného s políciou, resp. prokurátorom pri objasňovaní trestných činov a usvedčovaní spolupáchateľov je možná aj podľa teraz platného Trestného poriadku. Keby bol tlak na obžalovaných taký veľký a nezákonný, ako tvrdí obhajoba, zrejme by sa priznali všetci obžalovaní k žalovaným trestným činom, no nestalo sa tak. Je tiež zaujímavé, že obžalovaní, ktorí sa priznali, po čase odvolali svoje priznanie, a to ešte v prípravnom konaní, hoci hrozba trestom smrti uvedená v zákone a uvádzaná pri každom poučení pred výsluchom trvala naďalej. Pričom svoje priznávajúce výpovede urobili aj za prítomnosti obhajcu. Tiež treba uviesť, že obžalovaní, najmä obžalovaný Ing. Miloš Kocúr vo svojich priznávajúcich sa výpovediach uviedol niektoré skutočnosti, ktoré neboli ani po rokoch vyšetrovateľom známe. Ako tiež vyplýva zo záznamu výpovede obžalovaného Ing. Milana Andrášika na otázku vyšetrovateľa, resp. jeho tvrdenie, že ho usvedčuje svedok, obžalovaný sa vyjadril: "Svedok kecá voloviny". Takáto odpoveď policajtom sa predsa nedá hodnotiť ako odpoveď človeka zlomeného nezákonným psychickým nátlakom vyšetrovateľa, ktorý ho vyšetroval.

Krajský súd preto nepochybil, keď pri zisťovaní skutkového stavu vychádzal z výpovedí obžalovaných, ktorí sa v prípravnom konaní priznali a výpovede obžalovaných, v ktorých popreli spáchanie nezákonného konania, ktoré im bolo kladené za vinu, hodnotil ako účelové, v snahe zbaviť sa trestnej zodpovednosti.

Jednotlivé výpovede obžalovaných podrobne rozviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku (str. 12 až 34), a preto odvolací súd na ich obsah poukazuje. Tieto výpovede sú tiež podporené aj výpoveďami svedkov (Igor Urbánek, Jozef Škrobánek, Peter Okénka atď.), ktoré podporujú a dopĺňajú skôr uvedené priznania sa obžalovaných. Odvolací súd po preskúmaní týchto svedeckých výpovedí (str. 35 až 85 napadnutého rozsudku), ako aj ďalších dôkazov, ktoré boli zamerané na preskúmanie ich hodnovernosti dospel k záveru, že tieto podporné a usvedčujúce výpovede svedkov boli v prípravnom konaní vykonané zákonným spôsobom. Neskôršie výpovede svedkov vykonané po rokoch v novom konaní pred senátorom krajského súdu vzhľadom na časový odstup ako aj mediálny tlak, ktorý bol vytváraný v prospech obžalovaných, sa zmiernili, resp. zmenili v prospech obžalovaných. Takéto zmeny krajský súd správne hodnotil ako účelové, resp. vykonané pod tlakom médií, v snahe pomôcť obžalovaným. Zo spisu, najmä výpovedí niektorých svedkov tiež vyplýva, že bol na nich vytváraný tlak tiež formou anonymných vyhrážok, aby nevypovedali v neprospech obžalovaných. Pokiaľ v tejto veci vypovedala ako priama svedkyňa MUDr. Barčíková (rodená Zimáková, rozvedená Vozárová), treba uviesť, že krajský súd správne vychádzal z jej výpovedí prípravného konania, v ktorom usvedčovala obžalovaných a popisovala priebeh násilného konania zo strany obžalovaných a ich jednotlivý podiel a aktivitu útokov voči poškodenej – nebohej Ľudmile Cervanovej. Jej neskoršiu zmenu výpovede v prospech obžalovaných, keď odvolala svoje tvrdenia voči obžalovaným hodnotil ako účelovú zmenu, pričom správne vychádzal aj zo skutočností, že táto svedkyňa bola odsúdená za trestný čin krivej výpovede práve vzhľadom na skôr uvádzanú zmenu svojich výpovedí v tejto posudzovanej trestnej veci.

So zreteľom na záver, že výpovede, v ktorých sa niektorí obžalovaní (Ing. Miloš Kocúr, Ing. Milan Andrášik, Ing. František Čerman a Juraj Lachmann – tento na svojej výpovedi zotrval aj pred súdom na hlavnom pojednávaní v pôvodnom konaní a neskôr vzal svoje odvolanie proti pôvodnému odsudzujúcemu rozsudku späť) priznali k žalovanému protizákonnému konaniu a v nich usvedčovali seba ako aj ďalších spoluobžalovaných, neboli získané vynútené, a teda nezákonne, spolu s usvedčujúcou výpoveďou svedkyne MUDr. Barčíkovej a ďalších vyššie uvedených svedkov, ktorí tieto priznania dopĺňujú, či už priamo alebo nepriamo, o zákonnosti o ktorých nemá pochybnosti ani odvolací súd, je možné prijať taký skutkový záver.

aký uviedol krajský súd v napadnutom rozsudku. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, nemá preto pochybnosti o správnosti skutkových zistení, že obžalovaní sa dopustili protizákonného konania tak, ako je uvedené v bodoch 1/ až 4/ skutkovej vety napadnutého rozsudku.

Dospel tiež k záveru, že ďalšie dôkazy, ktorých vykonanie navrhli obžalovaní vo svojich odvolaniach, po ich preskúmaní, ako aj obsahu k nim pripojených listín (napr. znalecké posudky, odborné vyjadrenia, odpisy zápisníc o výpovediach svedkov, ktoré sú uložené v archíve v Levoči...) nie je potrebné vykonať, pretože dôkazy, ktoré už boli vykonané, a to v rozsahu nevyhnutnom na zistenie skutkového stavu, tvoria ucelenú reťaz preukazujúcu zistený skutkový stav. Táto reťaz dôkazov by nebola porušená ani vykonaním navrhovaných dôkazov a ďalšie zabezpečovanie a vykonávanie výsluchov jednotlivých svedkov navrhovaných obhajobou a vykonanie ďalších navrhovaných dôkazov, by viedlo len k ďalšiemu neprimeranému predlžovaniu tohto trestného konania.

Tu treba uviesť, že v zmysle § 2 ods. 5 Tr. por. (zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov) nie je nutné vykonať každý jeden známy, resp. navrhnutý dôkaz, ale stačí vykonať dôkazy v rozsahu nevyhnutnom pre zistenie skutkového stavu a rozhodnutie súdu. Senát odvolacieho súdu dospel k záveru, že doposiaľ vykonané dôkazy sú vykonané v zmysle skôr citovaného ustanovenia v takom rozsahu, ktorý je postačujúci pre zistenie skutkového stavu a rozhodnutie súdu v tejto trestnej veci.

Navrhované dôkazy (osobný výsluch všetkých svedkov, záznamy ktorých výpovedí sa nachádzajú v archíve v Levoči), by nepochybne ako už bolo skôr uvedené, viedli k ďalšiemu zbytočnému predlženiu tohto trestného konania. Takémuto záveru vedie i poznámka obhajoby prezentovaná v záverečných návrhoch na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, že je možné, že navrhovaní svedkovia nemusia hovoriť pravdu, ale treba ich vypočuť priamo na hlavnom pojednávaní. Na podklade ich tvrdení o nutnosti osobne vypočuť priamo na hlavnom pojednávaní, ako svedkov sestry Cohenové, ktoré mali potvrdiť alibi obžalovaných (tento návrh bol základným kameňom podnetu na podanie a rozhodnutie o mimoriadnom opravnom prostriedku) bolo potrebné zabezpečiť ich účasť, avšak po ich vypočutí na hlavnom

pojednávani v obnovenom konaní, tieto svedkyne nepotvrdili pred súdom alibi obžalovaných, uvedený dôkaz obhajoba v tomto odvolacom konaní už ani nespomínala. Obhajoba v rámci spochybnenia zákonnosti postupu vyšetrovania v pôvodnom konaní poukazovala na mimoriadny záujem médií v čase vyšetrovania posudzovaného činu a tlak na orgány činné v trestnom konaní za účelom odhalenia a potrestania práve týchto obžalovaných z Nitry. Zo spisu však tiež vyplýva, že rodinní príslušníci obžalovaných boli na významných postoch vtedajšej spoločnosti, mali svoj vplyv a ukazuje sa, že zasahovali, resp. pokúšali sa zasiahnuť cez svoj vplyv, okrem oficiálnych sťažností a podaní, ako to bolo podané, resp. prezentované obhajobou, na zamedzenie trestného stíhania obžalovaných.

Po zrušení pôvodného odsudzujúceho rozsudku v konaní o sťažnosti pre porušenie zákona sa tiež rozbehla rozsiahla mediálna kampaň, ktorá v podstate jednostranne z pohľadu obžalovaných informovala o nezákonnostiach pri stíhaniach obžalovaných vtedajšom policiou a súdmi, uvádzala vyjadrenia obžalovaných, ako aj rozprávania "ich príbehu". V tejto súvislosti zostala nezodpovedaná otázka, tu však treba zdôrazniť, že odpovedať na ňu nebolo úlohou krajského súdu a ani najvyššieho súdu, a to či pri realizácii mimoriadneho opravného prostriedku v roku 1990 sa neprejavil, resp. nevznikol stred záujmov, keď osoby, ktoré do pôvodného rozhodnutia o vine stáli na strane obhajoby obžalovaných, prešli na stranu obžaloby, resp. stranu s právom realizovať mimoriadny opravný prostriedok.

Je nepochybné, že obvinený má právo obhajovať sa tak, ako uzná za vhodné, teda môže sa priznať, popierať, klamať, odoprieť vypovedať, uvádzať rôzne skutočnosti, atď. Avšak, aj toto právo má svoje obmedzenie, keď obvinený svojimi výpoveďami, tvrdeniami nesmie spáchať trestný čin, ohovárať, ovplyvňovať svedkov, spoluobvinených a pod. Vyjadrenia obžalovaných prostredníctvom vybraných médií a redaktorov po zrušení pôvodného odsudzujúceho rozsudku počas dlhej doby (v právoplatne ešte neskončenej trestnej veci) mohli nepochybné ovplyvňovať verejnosť, a tým aj prípadných svedkov, ktorí mali a mohli byť v tejto trestnej veci vypočutí. Pričom, ako to už bolo skôr uvedené niektoré zmeny vo svedeckých výpovediach vykonané na hlavnom pojednávaní po zrušení pôvodného rozsudku boli zrejme urobené aj pod vplyvom aj tejto mediálnej kampane. Je len na úvahu,

11
či takéto konanie, ktorému napomáhali niektoré vybrané médiá nehraničilo s konaním, ktoré zakladá väzobný dôvod v zmysle § 67 ods. 1 písm. b/ Tr. por. (zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov).

Vychádzajúc z dôkazov, ktoré vykonal krajský súd na hlavnom pojednávaní, z priznávajúcich sa výpovedí obžalovaných z prípravného konania (Ing. Miloš Kocúr, Ing. Milan Andrášik, Ing. František Čerman a Juraj Lachmann – u tohto aj z výpovede na hlavnom pojednávaní v pôvodnom konaní), svedkov (MUDr. Barčíková – usvedčujúca výpoveď z prípravného konania), listinných dôkazov, ktorých obsah krajský súd podrobne rozviedol v dôvodoch svojho rozsudku, prvostupňový súd správne zistil skutkový stav a tento tiež správne právne posúdil v jednotlivých bodoch ako:

bod 1/ spolupáchatelstvo trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 9 ods. 2 k § 238 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku

(obž. Ing. Milan Andrášik, Ing. František Čerman).

bod 2/ spolupáchatelstvom trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 9 ods. 2 k § 238 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku

(obž. Ing. Milan Andrášik, Ing. František Čerman).

bod 3/ spolupáchatelstvom trestného činu znásilnenia podľa § 9 ods. 2 k § 241 ods. 1 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku

(obž. Miloš Kocúr, Ing. Milan Andrášik, Ing. Pavol Beďač,

Ing. František Čerman, Stanislav Dubravický).

bod 4/ spolupáchatelstvo trestného činu vraždy podľa § 9 ods. 2 k § 219 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku

(obž. Ing. Miloš Kocúr, Ing. Milan Andrášik, Ing. Pavol Beďač,

Ing. František Čerman, Ing. Stanislav Dubravický).

Krajský súd nepochybil, keď trestnosť činov obžalovaných posudzoval podľa Trestného zákona účinného v čase jeho spáchania (§ 16 ods. 1 Tr. zák.). Najpriaznivejšie posúdenie zisteného konania pre obžalovaných podľa tohto Trestného zákona je založené na skutočnosti, že v Slovenskej republike nie je možné uložiť trest smrti od doby jeho zrušenia, t.j. po pristúpení Slovenskej republiky k medzinárodnému dohovoru o nevykonávaní trestu smrti. V zmysle § 16 ods. 2 Tr. zák. v čase rozhodovania o trestnom čine aj podľa skorej platného zákona, nie je možné uložiť trest, ktorý už neexistuje, resp. jeho uloženie a vykonanie je nepripustné. To znamená, že u obžalovaných odpadla zo zákona, resp. vzhľadom na medzinárodnú zmluvu, ktorou je Slovenská republika viazaná, možnosť uložiť trest smrti za trestný čin vraždy. Rovnako nie je možné uložiť, podľa zákona účinného v čase spáchania teraz posudzovaného trestného činu vraždy, výnimočný trest odňatia slobody do 25 rokov, ktorý bolo možné uložiť v podstate, ako náhradný trest za trest smrti, pokiaľ pre tento trest smrti neboli splnené zákonné podmienky (keď bol zrušený základný trest, t.j. trest smrti, zároveň bol zrušený aj k nemu viazaný náhradný trest – výnimočný trest odňatia slobody do 25 rokov).

So zreteľom na brutálny spôsob vykonania žalovaného činu, útrapy, ktoré musela poškodená nebohá Ľudmila Cervanová prežiť pred svojou smrťou, zavrhnutiahodnú pohnútku ich činu, by u obžalovaných Ing. Miloša Kocúra, Ing. Milana Andrášika a Stanislava Dubravického boli splnené zákonné podmienky uloženia výnimočného trestu odňatia slobody nad 15 rokov. Keďže však v Trestnom zákone, podľa ktorého je posudzovaná trestnosť ich činu, vzhľadom na medzinárodnú zmluvu o nevykonávaní trestu smrti bol takýto trest zrušený a s tým zrušený aj k nemu príslušný náhradný trest odňatia slobody, nebolo možné vyhovieť odvolaniu prokurátora na uloženie výnimočných trestov, ale súd mohol ukladať trest odňatia slobody len v sadzbe od 10 do 15 rokov.

Krajský súd pri ukladaní trestov, u týchto obžalovaných síce logicky uvažoval o zmiernení pôvodne uložených trestov vzhľadom na uplynutie času, ako odškodnenie za neprimeranú dĺžku trestného konania v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, no zabudol na odškodnenie obžalovaných, ktorí za prieťahy v tomto konkrétnom trestnom konaní boli odškodnení rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky vo forme peňažnej náhrady. Dvojnásobné

odškodnenie z dôvodu neprimeranej dĺžky konania, t.j. finančná náhrada, ako aj skrátenie trestu odňatia slobody tak neprichádza do úvahy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, preto napravil toto pochybenie krajského súdu a na podklade odvolania podaného krajským prokurátorom po zrušení výrokov trestov u obžalovaných Ing. Miloša Kocúra, Ing. Milana Andrášika a Stanislava Dubravického v napadnutom rozsudku, sám im uložil prísnejšie tresty pri hornej hranici zákonnej sadzby v rozmedzí 10 – 15 rokov, tak ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku. Takto sprisnené tresty odňatia slobody u týchto troch obžalovaných odrážajú mieru zavinenia, ich podiel na spáchaní žalovanej trestnej činnosti. Pre výkon takto sprisnených trestov odňatia slobody ich zaradil do III. (tretej) nápravnovýchovnej skupiny v zmysle § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. Pokiaľ sa týka trestov, ktoré krajský súd uložil ostatným obžalovaným, a to Ing. Františkovi Čermanovi, Ing. Pavlovi Beďačovi a Jurajovi Lachmanovi, odvolací súd považuje tieto za správne a postačujúce, vzhľadom na ich nižšiu mieru zavinenia, menší podiel na páchaní žalovaných trestných činov. So zreteľom na tieto úvahy odvolací súd neakceptoval u nich odvolacie námietky krajského prokurátora a odkazuje pritom na príslušnú časť odôvodnenia krajského súdu v napadnutom rozsudku, ktorú si osvojil.

Stav veci a zákonu zodpovedá aj výrok o odkázaní poškodenej Margaréty Cervanovej s jej nárokom na náhradu škody na konanie vo veciach občianskoprávných.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 4. decembra 2006

JUDr. Štefan Michálik, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Haláškova